

НА ПЕТРОВАЧКОЈ ЦЕСТИ

На цести Петровачкој избјеглице
и триста дјеце у колони,
над цестом круже грабљиве птице —
туђински авиони.
По камењару оснијеженом
челична киша звони . . .
У снијегу мртва Марија,
мамина кћерка једина,
било јој је седам година.
Три дана снијег је газила
и посрнула стотину пута,
сукњу је имала ни кратку ни дугу
и прслук мален, премален,
а поврх свега кабаница
бескрајних рукава, широка, жута,
од старог очевог капута.
Понекад мала плакала,
а сад се опет смијала
и весела била,
кад би је мати тјешила:
Још само мало, рођена,
па ћемо видјети Петровац,
а то је варош голема,
ту има и ватре и љеба
и кућа — до самога неба.
Радовала се дјевојчица
и ватри и граду невиђеном,
а сада лежи, сићушна као птица,
на цести Петровачкој,
на цести окрвављеној.

Очи гледају широм, ал сјаја у њима нема,
са мртвих усана мале оптужба тече нијема.
О, страшна птицо, ти си ме убила,
а што сам ти крива била?
Седам сам година имала,
ни мрава нисам згазила;
тако сам мало живјела,
и тако мало видјела
а свему сам се дивила.
Била сам безбрижни лептир, а ти ме покоси, птицо,
ти ми угаси зјене,
поломи ручице моје од глади отежале,
од зиме укочене . . .
Оптужбу диже дијете, згрчених сићушних пести,
у окрвављеном снијегу на Петровачкој цести . . .
Туђински људи крвави
кућу су нашу спалили,
дјетињство су ми украли.
Туђинске птице, гвоздене, немиле,
над Грмечом су нашим летиле.
Планино моја висока, планино поносна, мила,
тек сам седам година имала
и тек сам путем проходала,
а тебе сам у зимској ноћи прегазила.
Смрачи се, рођена горо, и на све наше путе
пошаљи синове своје и осветнике љуте.
Освети моје ноге израђене
и јутра гладна исплакана
и руке модре и смрзнуте.
Загрми, тата, из великог топа,
помлати туђе гадове,
забубњај, брацо, из митраљеза
мртва те сестра зове . . .
Оптужбу вапије дијете, стиснутих модрих пести,
у крви и снијегу на
Петровачкој цести.

(1944)